

A pregnant woman with long dark hair is shown in profile, looking down at her belly. She is wearing a long, flowing yellow dress with a white lace long-sleeved top. She is standing in a field of tall grass, and numerous yellow petals are floating in the air around her. The background is a soft-focus green field.

Eva Hrašková

Všetko, čo
nechcem

Ljndeni

Všetko, čo (ne)chcem

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.lindeni.sk
www.albatrosmedia.sk

Ljndeni

Eva Hrašková

Všetko, čo (ne)chcem – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2021

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA**

Všetko, čo nechcem

EVA HRAŠKOVÁ

Všetko, čo
nechcem

Ljndeni

Venujem svojim drahým rodičom.
Za všetku lásku, obetu a starostlivosť.

*„Veci vo svojej podstate nie sú ani dobré, ani zlé,
až myslenie ľudí ich takými robí.“*

William Shakespeare

NINA

Dve čiarky. Nina nechápavo hľadí na plastový obdĺžnik, ktorý len pred chvíľou kúpila v lekárni. Otočí návod na použitie, stojí to tam čierne na bielom: dve čiarky signalizujú tehotenstvo. Ešte raz prebehne návod – či náhodou neurobila chybu. Neurobila. V tele jej stúpa adrenalín, v hlave jej začína hučať. Sťažka sa nadýchne.

Len pokoj. Nemôžem panikáriť. Prvý test ešte nemusí nič znamenať. Sebaútecha ju stojí nemalé úsilie. Obsah kabelky v okamihu skončí na dlážke. *Mám predsa ešte jeden, úfa si v duchu. Jeden zlý test. Je tam toho!* presviedča samu seba, aj keď sa na ňu z obalu vyškiera deväťdesiatdeväťpercentná spoľahlivosť. Keby aspoň vzala každý od iného výrobcu! Neupokojí ju ani poznámka, že výsledok je presnejší, ak sa testuje prvý ranný moč. Mala by test odložiť a urobiť si ho až zajtra. Bojí sa výsledku, čosi vo vnútri jej našepkáva, že sú tie dve čiarky nezvratiteľné. Že je naozaj tehotná.

Nenávidí vlastný inštinkt, povestný ženský šiesty zmysel. Chvíľu sa pohráva s myšlienkou, že v nej rastie nový život, že sa stane matkou. Náhle sa jej v očiach zalesknú slzy. Ak by to prišlo za iných okolností, nebránila by sa tomu. Už dlhšie ju omínal pocit, že by sa v živote mala posunúť na vyššiu métu, že by mala niečo urobiť, niečo zmeniť, že jednoducho potrebuje nový vietor. Ale že príde rovno hurikán, to nečakala. Chcela po rokoch s Norom začať odznova, ten vzťah ju už omínal ako ka-

meň v topánke. Svoju túžbu po slobode však teraz bude musieť uhasiť.

Predstaví si, ako mu oznamuje, že sa stane otcom. Vidí jeho pohrdavý pohľad a z úškľabku, ktorým ju v poslednej dobe častuje, jej príde nevoľno. Možno na ňu opäť zdvihne ruku, možno ju obviní, že mu zahýba. V hrdle jej narastá hrča, nedokáže sa nadýchnuť. Takto to predsa nechcela! Nie je hlúpa, vie že nechránený styk môže mať následky. Nemá pätnásť, ani dvadsať už dávno nie, všetko v svojom živote sa snažila držať pevne v rukách. Až dodnes.

Zrak jej padne na spúšť, ktorá po nej zostala na dlážke v kúpeľni, automaticky všetky veci zbiera a ukladá ich naspäť do kabelky. Motivačný diár, bol pribalený k akémusi časopisu pre ženy, jej napovie viac. Rýchlo v ňom listuje, hľadá apríl. Prechádza deň za dňom, je bez značky. Nezabudla. Vie to na milión percent. S obavami sa vráti k marcovým dňom, niekde na začiatku má poznačené výrazné bodky. Svoje dni. Sedem týždňov, presne toľko ubehlo od posledného menzesu. Ako jej to mohlo vyfučať z hlavy?

Chce sa jej smiať a plakať zároveň. Ešte stále to nemusí byť skutočné. Počká do rána, potom bude o krok bližšie k pravde. A zjde k lekárovi. Hneď ráno sa pre istotu objedná, bez ohľadu na výsledok. Zatiaľ jej zostáva jediné. Nadalej potláčať paniku. Noro nesmie nič zistiť. Utvrdí sa, a potom sa rozhodne, ako so svojím životom naloží ďalej. Vždy existuje voľba. Nikto a nič ju nemôže dotlačiť k múru, opakuje si v duchu. Bolí ju však vedomie, že pravdepodobne nebude rozhodovať len sama za seba.

LIANA

„Spíš?“ Liana cíti, ako si Filip líha vedľa nej do postele. Únava ju zmohla tak, že mu nedokáže ani odpovedať.

„Li, mám pocit, že sa už takmer ani nezhovárame,“ šepká a túli sa k nej zozadu, privoniava si k jej čerstvo umytým vlasom, láska ju za uchom. Leží nehybne, pozná ho pridobre. Vie, že chvíľu bude naliehať, no keď sa k nemu neotočí, rýchlosťou blesku zaspí. Počíta sekundy. V tme sa mu dá vyhýbať ľahko. Ťažšie to je počas bieleho dňa.

Filip nie je hlúpy, vidí, že sa naňho ani poriadne nepozrie. Ak má z práce prísť skôr, Liana zostane dlhšie. Zväčša mu pošle správu, aby si urobil náhradný program na večer, v poslednej dobe ho na to už nemusí ani upozorňovať. Robí si ho aj bez jej odporúčaní. Netuší, ako dlho to takto vydržia, bojuje s časom. No najmä sama so sebou.

Keď sa za ňou konečne začne ozývať pravidelné dýchanie, zmení polohu. Takto je k nemu bližšie, má však pocit, že ich delí múr. Pevný a studený. Aj v tme vidí ostré črty Filipovej tváre. Nezmenili sa. Sú také isté, ako keď sa doňho zamilovala. Je ťažké uveriť, že odo dňa, keď do seba vrazili vo vchode ich obľúbenej vinárne, ubehlo už dvanásť rokov. Znie to ako večnosť.

Nezníe, je to večnosť, upozorní Lianu akýsi hlas v hlave, je jej cudzí, a predsa mu rozumie najlepšie. Skôr ako ju spomienky celú pohltia, sústredí sa na zajtrajšok. Pre-

mýšľa, či na nič nezabudla. Má nutkanie vyklíznuť z teplej postele, v diári ešte raz prebehnúť jednotlivé poznámky a skontrolovať, kedy má prísť do malebného kaštieľa na úpätí akejsi obce v Nitrianskom okrese. Bojí sa, že sa Filip zobudí, tak len klikne na budík na mobile.

Má plán. Vstane o piatej, hodí si rýchlu sprchu, zbalí raňajky a vypadne. Musí sa zastaviť v kvetinárstve, zobrať všetky veci, ktoré si počas dňa starostlivo pripravila, aj aranžmány, ktoré spolu s Ninou do neskorého večera robili. Čerstvá donáška ruží príde priamo do kaštieľa. V bruchu jej lietajú motýle, ako vždy, keď sa chystá na fotenie pre prestížne magazíny. Zbožňuje ich. Vždy ju vtiahnu do iného sveta. Niežeby kvety a svoju prácu nemilovala, tak to nie je. Len občas potrebuje prešpikovať všedné dni niečím výnimočným. A práve príprava aranžmánov pre Karola, ktorý je najlepším fotografom, akého pozná, ju z tej všednosti aspoň z času na čas vytrhne.

Filipovi namiesto vrúcneho zobudenia nechá len odkaz na stole. Robí to tak už celé mesiace. Na farebný útržok papiera mu čosi napíše, čosi krátke a výstižné. Nemusí nič hľadať, prihlásila sa na odber akýchsi noviniek, odvtedy ju každé ráno v maile čakajú rôzne motivačné citáty. Pri výbere si dáva záležať. Pridá zoznam, ak potrebujú niečo z obchodu, a dve slová – *Lúbim Ťa*. Vie, že Filipovi nenahradia nič z toho, čo mu s láskou dávala v minulosti, no kým si v sebe neutrasie, čo od života vlastne chce a ako to chce, musia mu stačiť.

Uvedomuje si, že často ten motivačný citát pohladí skôr jej vlastnú dušu ako jeho. Po príchode do kvetinárstva ten istý načmára bielou kriedou na tabuľu, a tú vyloží spolu s čerstvou ikebanou pred vchod. Ak neprilá-

ka nových zákazníkov, aspoň zahreje aj ďalších ľudí pri srdci... Len či ešte niekedy niečo zahreje to jej...

Pod perinou nahmatá Filipovu ruku, nedokáže zaspať. Zrazu zúfalo zatúži cítiť jeho pevné stisnutie, vychutnať si jeho prítomnosť. Potrebuje od neho počuť, že toto zlé obdobie skôr či neskôr prehrmí. No Filip spí tak tuho, že jej zovretie neopätuje. Zrazu ju vydesí poznanie, že hoci s Filipom tvoria pár už dlhé roky, cíti sa strašne osamelo...

NINA

„Raňajky si mi spravila?“ Noro zakričí smerom do kúpeľne bez toho, aby odtrhol zrak od mobilu.

„Nestíham,“ povie Nina a ospravedlňujúco pokrúti hlavou. Do kuchyne doskackala s jednou nohou v rifliach, teraz pred ním robí zvláštne divadlo. Pasuje sa do úzkych nohavíc, sťahuje brucho, aby mohla zapnúť aj posledný gombík.

„To mám ísť akože do roboty hladný?“ zrúkne, telefón v tej istej sekunde letí cez celý stôl, s buchotom dopadne na zem a rozletí sa na tri časti.

„Všetko máš v chladničke, stačí, ak pohneš riňou a vyberieš si. To hádam zvládneš – alebo sa mýlim?“ spýta sa a pozrie na tú spúšť na zemi. O neporiadok ani tak nejde, Nina tuší, že Noro sa ešte väčšmi rozčúli, ak telefón nebude fungovať. A vie, odkiaľ by vzal na nový. Opäť by musela siahnúť hlboko do vrečka ona.

Otočí sa mu chrbtom, rozhodnutá neupratovať po ňom. Aj tak by sa jej v úzkych rifliach ťažko ohýbalo. Už teraz má výčitky svedomia, že sťahuje brucho. Vstala pred štvrtou, potajme sa vykradla z postele a kúpeľňu pre istotu zamkla zvnútra. Vytiahla test, ktorý včera uložila medzi čisté uteráky. Nehrozilo, že by Noro do skrinky nazrel. Trasúcimi sa rukami ho rozbalila. Vkladala doň toľko nádeje. Vedela, že úpenlivými prosbami výsledok nezmení. Dve čiarky, zreteľné a jasné, spustili príval slz. A tie sa potom zliali s nekonečne dlhou sprchou.

Bolo jej jedno, že svojho priateľa zobudí, že bude od rána celý byt hore nohami. Už si zvykla. Ak by sa nejaký deň začínal pokojne, v kalendári by ho vymaľovala na zeleno. Jej kalendár sa však už dávno nezelenal.

Teraz ale nie je čas na lútosť. Svet sa jej za posledných dvadsaťštyri hodín otočil naruby, sama nevie, ako s novou situáciu naloží. Zatiaľ do nej nezasväťí nikoho. To-bôž nie otca dieťaťa, ktoré nosí pod srdcom.

„Povedal som ti, že chcem raňajky!“ Mobil nasleduje kuchynská utierka. Mieri presnejšie, cieľ nemíňa. Handra trafi Ninu do chrbta. Tá sa nepohne. Nechce sa dať vyprovokovať. Zhlboka sa nadýchne, dobre vie, čo bude nasledovať. Noro sa nenechá len tak odbiť. Bude dobiedzať, kým nedosiahne svoje. Presadzuje ideológiu, že ženy sú na to, aby mužom slúžili. A ona mu, hlupaňa, naozaj bez reptania slúžila. Prala, žehlila, varila, nakupovala, upratovala, milovala sa na povel, hoci posledných pár mesiacov vôbec nemala na nežnosti s Norom chuť.

„To je v poriadku, ja som ti zasa povedala, kde ich nájdeš,“ odpovie na útok najpokojnejšie, ako vie. „Dnes idem s Lianou na dôležité fotenie, ak ťa to vôbec zaujíma, a nemôžem meškať.“ Už toho o sebe navzájom veľa nevedia...

Keď Nora pred rokmi stretla, bol príťažlivým mužom, ona prekypovala pýchou, že si zo všetkých dievčat, ktoré sa za ním obzerali, vybral práve ju. Študovala vtedy angličtinu na vysokej škole, končila posledný ročník, čakali ju štátnice. Letné dni namiesto nad knihami trávila s ním, zahodila plány na letné stáže, na cestovanie, po ktorom jej pišťalo srdce, odkedy nastúpila na vysokú. Tešila sa, že jej škola okrem vzdelania priniesla aj novú lásku.

Pokukovala po ňom na chodbe, každý deň v rovnakom čase postávala pri kávomate vo vestibule a čakala, kedy ho opäť uvidí. Dopĺňal bagety do automatu, ktorý stál hneď vedľa. Vtedy jej to nepripadalo zvláštne, nezamýšľala sa nad tým, že to asi nebude práca snov. Po dvoch týždňoch ju oslovil, zaplatil jej čokoládu, poprial príjemný deň. O týždeň ju pozval na rande. O dva týždne ona jeho do požičanej izby na internáte.

„Nezaujímam,“ zahundre Noro, Nina sklamané zvesí plecia. Myslí na dieťa, teraz menšie ako fazuľa, ktoré sa dobýja do ich narušeného vzťahu. Vie, že deti sa na svet nepýtajú samy, že sú bezbranné a nevinné, že za nič nemôžu. O to viac ju bolí už len pomyslenie, že by takému maličkému stvoreniu musela ponúknuť život, aký momentálne žila ona sama.

„Nechápem, načo sa s ňou stále motáš. Aby si sa z nej raz nezbláznila!“ Noro posledné slovo vysloví posmešne, našťastie nezačne s otrepanou pesničkou: že ju Liana len využíva, že ju vlastne ponižuje, keď jej za výpomoc vypláca smiešnu hodinovú mzdu.

„Lebo...“ odpoveď jej zamiera na perách. Nikdy by nepochopil, že svojej kamarátke vďačí za veľa. Keby dala na Lianin šiesty zmysel, jej život mohol nabráť úplne iný smer. Už počas štúdia si privyrábala v kvetinárstve, kde priateľka pracovala na plný úväzok. O kvetoch ju naučila úplne všetko, dokonca jej vybavila u svojho šéfa kurz aranžérstva.

Hodiny, ktoré Nina trávila viazaním kytíc, ju napĺňali viac ako doučovania, ktoré dávala študentom bez akéhokoľvek jazykového talentu. Keď sa po štátniciach zamestnala v jazykovej škole, s brigádou prestala. No stretnutiam s Lianou sa tešila naďalej. Kamarátka bola od nej

staršia o osem rokov, skúsenejšia, prekypovala optimizmom, a keď sa rozhodla otvoriť si v centre mesta vlastné kvetinárstvo, Nina jej ponúkla občasnú výpomoc. Nezištne a dobrovoľne. To však Norovi ležalo v žalúdku. Rovnako ako on ležal v žalúdku Liane...

„Radšej pôjdem,“ berie si kabelku prevesenú cez operadlo kuchynskej stoličky. Neobzrie sa, nerozlúči sa bozkom, už dávno si zvykla na chlad, ktorý sa medzi nimi rozhostil. Tým dvom čiarkam nerozumie, veď si ani poriadne nespomína, kedy naposledy spolu spali.

„Nina?“ Dopadne na ňu tieň, keď sa obúva na chodbe. Prekvapene zdvihne zrak, nádeja sa, že Noro niečo vycítil. Že pochopil, že niečo nie je v poriadku, že je iná. Hlúpo dúfa, že ju prišiel utešiť, objat' na rozlúčku.

„Hm?“ kontroluje kľúče, mobil vkladá do zadného vrecka nohavíc. Aj to je akési priúzkce, ale možno si to len nahovára. Psychika jej pracuje na plné obrátky.

„Nemáš dvacku?“

Spamätá sa. Z hrdla sa jej derie zvláštny rehot. Ako mohla byť taká naivná? Vytiahne peňaženku, podá mu desaťeurovú bankovku. „Stačí? Viac nemám,“ zaklame. Nemá chuť podporovať ho, keďže väčšinu výdavkov ťahá sama, a on sa neštíti občas si pre seba vypýtať aj čosi navyše.

„Tak dúfam, že ti tá krava dnes aspoň dobre zaplatí,“ vytrhne jej peniaze z ruky, strčí si ich do vrecka na teplá-koch.

Nina vybehne von, zabuchne dvere, musí ujsť, inak by sa zbláznila. Nečaká na výťah, schody zbehne tak rýchlo, ako sa len dá, chýba jej kyslík. Až pred činžiakom sa nadýchne z plných pľúc a rozplače sa. Takto si svoj život nepredstavovala. Dieťa pod srdcom všetko len skomplikuje.

LIANA

Liana už piaty raz pozerá na čas na mobile. Všetko má naložené v aute, stihla to trikrát skontrolovať. Ak Nina do trištvrté na sedem nedorazí, odíde bez nej. Nenávidí, keď iní meškajú, a sama dnes nechce meškať. Bude sa musieť s výzdobou popasovať bez Niny, ale aspoň príde včas. Postáva pred kvetinárstvom, zapaluje si tretiu cigaretu, pozoruje ľudí, ktorí o tomto čase sporadicky prechádzajú mestom. Snaží sa zachovať si chladnú hlavu. Včera Nine predsa niekoľkokrát zdôraznila, že na pľac musia doraziť skôr ako modelky, bez výzdoby nemôžu začať fotenie, a nielen to. Vie, ako Karolovi záleží na tom, aby všetko dokonale ladilo, aby sa make-up prispôbil farbe kvetov, na ozdoby do vlasov bude čakať aj vlasová stylistka. Všetko musí ísť ako po masle, nik z tímu nesmie sklamať, inak ich objednávateľ vymení.

Keďže sa magazín fotí kvartálne, bol by to riadny zásah do rozpočtu pre všetkých účastníkov fotenia. Aj pre Lianu. Okrem finančného benefitu by prišla o niečo oveľa dôležitejšie, o zážitok, ktorý si vždy odnáša domov. Ľudia z tohto fachu sú iní, viac usmievaví, pracujú s nadhľadom a ich kreativita ju fascinuje. Vždy pri nich načerpá toľko energie... Ak by sa narodila ešte raz, chcela by pracovať iba v reklame. Bolo by jej jedno, čo by robila, len aby bola v tomto neustálom ruchu.

Majú doraziť na ôsmu. Ako pozná Karola, bude postávať vonku v poriadnom predstihu, s rozvoniavajúcou

kávou a čerstvými croissantmi. Miluje ich rituály. Už si bez nich nedokáže predstaviť spoločnú akciu.

A zbožňuje aj Karola. Poznajú sa už celú večnosť, vedia o sebe všetko. Už na základnej škole spolu sedávali v jednej lavici, bol jej prvou láskou a ona tou jeho. Keď sa jej Karol v maturitnom ročníku priznal, že ho viac láka rovnaké pohlavie, zostala šokovaná. Po pár dňoch sa na tom smiali pri miešanom drinku v meste. Priateľské puto prerástlo v ešte silnejšie, veď ich vzťah nemohla pokaziť jednostranná láska, pre ktorú väčšina priateľstiev medzi ženou a mužom stroskotá.

Teší sa, že ho opäť uvidí. Hoci sa bude v kaštieli miešať veľa ľudí, ukradnú si pár minút pre seba. Budú hovoriť o ničom a o všetkom zároveň.

Potom ju pozenie na scénu, jej úloha je veľmi dôležitá, musí dotvoriť prostredie, v ktorom sa budú vynímať modelky. Spolu s dievčatami vdýchnu chladným múrom život.

„Meškám, nehnevaj sa,“ Nina sa rúti priamo k nej, vlasy jej padajú z gumičky na plecía, vyzerá, akoby celou cestou bežala.

„Aj tebe dobré ráno,“ usmeje sa na priateľku, okamžite vidí, že má oči opuchnuté od plaču, po make-upe ani stopy, odpustí si teda štiplavú poznámku, ktorú si pre ňu chystala. „Až také dobré tuším nebolo,“ dodá a zahasí cigaretu o popolník, skontroluje, či zamkla vstupné dvere do kvetinárstva, obíde auto a sadá si za volant.

„Hmm.“

„Zasa ťa našťval ten magor?“

Ticho je veľavravnejšie ako akákoľvek odpoveď. Zapieranie nemá zmysel, Liana Ninu pozná natoľko, že by odhalila aj najmenšie klamstvo.

všetko, čo (ne)chcem

„Komu niet rady...“ zamudruje. Už jej radšej nepripomína, kolkokrát ju presviedčala, aby zišla z kratšej cesty a poslala príživníka kade ľahšie.

„Skôr mi niet pomoci,“ zahundre si Nina popod nos. „Radšej už podme.“ Vymenia si úlohy, súri tentoraz ona.

„Veľmi sa teším na tú novú kolekciu svadobných šiat, hlavnou modelkou má byť nejaká celebrita, Karol nechcel prezradiť kto, vraj sa mám nechať prekvapiť.“ Liana nastaví navigáciu, stíši rádio pre prípad, že by sa chcela priateľka vyrozprávať. Nepýta sa. A už ani nedáva rady. Dávno pochopila, že to nemá zmysel, že na všetky veľké rozhodnutia musí človek dozrieť.

A niekedy človek aj vie, čo urobiť, ale bojí sa. A to je jej vlastný prípad. Bojí sa, že úprimnosťou všetko pokaží. Bojí sa, že príde o Filipa, no na druhej strane, ak to takto pôjde ďalej, stratí samu seba. A nielen to. Trpieť budú traja.

NINA

Len čo Liana zaparkuje auto blízko parku pri kaštieli, Nina vybehne von, skrýva sa za najbližší strom, v predklone sa snaží predýchať nutkanie zvracať.

„Si v pohode?“

„Asi mi nesadli raňajky,“ mykne plecami, dúfa, že cestou nebolo počuť, ako jej vyhráva prázdny žalúdok. Nechce pred priateľkou odhaliť svoje tajomstvo, zatiaľ patrí len jej. „No nie, prišli najkrajšie baby,“ začuje Karolov hlas. Nechce vyzeráť nemožno aj pred ním, dosť že sa strápnila pred Lianou. Kým sa tí dvaja zvitajú, musí získať opäť pevnú pôdu pod nohami. Sleduje ich, ako si užívajú vrúcne objatie, ako si čosi šepkajú do ucha a nahlas sa smejú. Liana zrazu pôsobí o desať rokov mladšie, je uvoľnená a rozžiarená. Keby Nina nevedela o Karolovej orientácii, upodozrievala by ich z aférky.

Aj jej sa od fotografa, spolu s horúcou kávou, ujdú tri bozky. Kedysi jej vysvetľoval, kde k tomu zvyku došiel, no zabudla.

„Si tehotná, zlatičko?“ obzerá si ju z každej strany, drží jej ruku pevne v svojej dlani. Zrazu sa cíti nahá a vyľakaná.

„Čo?“ Tep sa jej zrýchli, zacíti Lianin spaľujúci pohľad.

„No, či si v tom, moja milá,“ zopakuje netaktnú otázku.

„Myslíš pre ten trapas hneď z príchodu? Za všetko môže šoférka.“

„No dovoľte. Nabudúce vyber miesto, kam sa nepôjde toľkými serpentínami,“ ohradí sa Liana. Šoférovalo

sa jej naozaj zle, v rannej špičke trčali za niekoľkými kamiónmi, ktoré nebolo možné predbehnúť.

„Počkajte, až uvidíte, ako to vyzerá vo vnútri! Pochopíte, že všetky vaše obete stoja naozaj za to!“

„Aj zvonka je famózný, vyzerá to na nádherné slnečné predpoludnie, fascinuje ma, ako si to ty vieš všetko zariadiť,“ odvetí Liana. Starí priatelia sa zavesia do seba, Nina im k šťastiu nechýba. Osamie. Nasáva vôňu jari, vzduch je prevoňaný rozkvitnutými stromami a kvetmi v záhonoch pred kaštielom. Po nevoľnosti už nie je ani stopy, možno ju naozaj spôsobila jazda autom a lačný žalúdok. Pripomína jej však úlohu, ktorú musí vyriešiť, skôr ako ju pohltnú pracovné povinnosti. Z vrečka vyberá mobil, vytáča číslo svojho gynekológa.

„Dobré ráno, gynekológia,“ ozýva sa takmer okamžite sestra.

„Dobré ráno, Nina Novotná, potrebovala by som sa objednať na vyšetrenie.“

„Preventívka?“

„Hm, nie... Asi som tehotná,“ zašepká úplne zbytočne, nik nie je tak blízko, aby ju mohol počuť.

„Kedy ste mali poslednú menštruáciu?“

„Pred siedmimi týždňami.“

„Tak to prídte budúcu stredu, doktor vám spraví rovnosono, už by mohla byť aj akcia srdiečka. Ráno na ôsmu. Vyhovuje?“

Akcia srdiečka? Nina sa vydesí, chce ju zahriaknuť, že by najradšej prišla na krv hneď, no termín sestry odsúhlasí. *Akcia srdiečka!* opakuje si v duchu, cíti sa ešte mizernejšie. Bojí sa svojej reakcie, keď jej lekár tehotenstvo potvrdí. *Hlupaňa, nemáš pätnásť, aby si nevedela, že... Že čo? Zahriakne samu seba. Že si ten idiot dáva*

pozor už viac ako tri roky a doposiaľ som neotehotnela? Alebo to urobil naschvál? Posledná myšlienka sa jej vidí absurdná. Pozná Nora pridobre, nevyšiel by za hranice svojej pohodlnosti, ani kvôli tomu, aby si ju navždy pripútal. Dieťa by ho len obmedzovalo. Bolo by mu na príťaž. *A mne nie?* Prehltne slzy, vie, že ju čaká ťažké obdobie alebo najťažšie rozhodnutie v živote. Najradšej by sa z tohto zlého sna zobudila a opäť dostala možnosť výberu. Zostať s Norom alebo zhorieť ako Fénix a začať odznova...

„Pomôžeš nám?“ Liana ju vytrhne z úvah. Nina už bola znova pri aute.

„Jasné,“ prikývne.

„A káva?“

„Čo s ňou?“

„Že ti už dávno vychladla,“ priateľka ukáže na jednorazový pohár, ktorý Nina zvierá v ľavej ruke.

„Zabudla som na ňu,“ zahanbí sa. Kávu vymieňa za aranžmány, ktoré sa im včera skutočne vydarili. Biela, fialová a ružová kombinácia kvetov pôsobí milo, nevtieravo. Ak by sa vydávala, sama by zvolila rovnaké farby. Už len pomyslenie na svadbu ju rozosmeje.

„Si si istá, že si v poriadku?“

„Nie, očividne nie som! Myslela som na to, ako by som sa ja vydávala...“

„Tebe naozaj muselo niečo uškodiť!“ Liana zabuchne dvere kufra a zamáva na prichádzajúcu dodávku. Čerstvé ruže. Dodávateľ nesklamal, vybral tie najkrajšie, ktoré mal na sklade. A potom ďalšie. Liana si privonia k nádherným ružovým aj bielym hlávkam. Sú neskuťotčné. Teší sa, ako nimi dotvorí už beztak skvostné prostredie kaštiela. Rozprávka sa môže začať...

LIANA

„Čo ti behá po rozume?“ Karol si prisunie stoličku k Liane, chce si ju na chvíľu ukradnúť pre seba. Nemôže nevidieť, že akosi posmutnela, neprekypuje tolkou energiou ako počas iných fotení. Jeho kamarátka sa lyžicou prehŕňa v polievke, ktorú sám považuje za najlepšiu, akú kedy jedol.

„Ale, nič...“ zaklame. „Nostalgia,“ usrkne si z hráškového kapučína, sústo pomaly podrží v ústach, nechce sa jej nič vysvetľovať.

„Nebodaj myslíš na vlastnú svadbu!“

„A? Vari je to zakázané?“

„Nie je, len neviem, kde sa v tebe berie toľko sentimentu.“

„Starneme, Karči, starneme. Konečne by sme si to mali pripustiť.“

„Každý je taký starý, na koľko sa cíti! Akoby som mohol zostarnúť, keď som neustále obklopený takými mladými krásnymi ženami!“ spokojne sa zakloní na stoličke, pozoruje, ako si všetci vychutnávajú obed. Dokonca aj dievčatá, o ktorých si myslel, že namiesto jedla zapíňajú žalúdok vatou.

„Závidím ti,“ povie Liana takmer nečujne.

„Prosím? Čo je na mne také závideniahodné?“

„Tvoj život, postoj k nemu. Si šťastný, spokojný sám so sebou. Z ničoho si nerobíš ťažkú hlavu, všetko máš na saláme.“

„Nooo, pekne si to vystihla. Presne takto ma majú ostatní vidieť.“ Pohľad mu potemnie. Prezradil viac, ako chcel.

„Ale...“ začne Liana, no Karol ju nenechá nič namietat, skočí jej hneď do reči.

„Keď sa tvárim, že som nad vecou, ešte to neznamená, že ma niečo neserie vnútri. Ale nebavme sa o mne. Chcem hovoriť o tebe. Od rána vidím, že nie si v svojej koži.“

„Ak máš pocit, že som niečo neurobila na sto percent...“

„Ja nehovorím o práci, moja. Ja hovorím o tebe. S tvou prácou som ako vždy absolútne spokojný. Videla si, aj objednávateľ žasol. Už som poslal pár surových záberov do redakcie, dnes dopoludnia zasadala redakčná rada. Prišli samé chvály. Našťastie si do toho nevýchla svoj aktuálny životný postoj. Kašli už na formality, radšej mi povedz, čo sa deje.“

„Veď nič, nemám nič také...“

„Nevieš klamať, moja zlatá.“

„Len keď vidím tie baby, aké sú mladé, krásne, ako im neskutočne padli najnovšie modely svadobných šiat, som nejaká rozčítaná. Pripadáam si stará, akoby od našej svadby s Filipom prešlo aspoň sto rokov.“

„Kríza?“

„Myslíš stredného veku?“

„Nie, myslím s Filipom...“

„Nenazvala by som to tak. Skôr sa medzi nás prediera túžba po tom, čo nikdy nepríde.“

Karol prikývne. Mohol by vytriahnuť nejakú cennú radu, ale vie, že Liane nič také nepomôže. „Myslím, že sa potrebuješ opiť,“ povie po krátkej odmlke.